

[Søren Olesen.]

kapital, der går ud og ind. Der er sparekasser, som ikke engang var lånekasser til at begynde med, og de skal kun sørge for at anbringe midlerne på en forsvarlig måde og tager ikke direkte del i erhvervslivet, således som bankerne gør. Derfor mener jeg, at der er en ret betydelig forskel, og jeg er tilfreds med, at der ikke i lovforslaget er foreslået nogen ændringer i dette forhold.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg takker de ærede ordførere for det tilsagn om forhandlingsvilje, der er kommet til udtryk gennem deres indlæg i dag. Iøvrigt vil jeg gerne sige noget af det samme, som jeg fremhævede sidste gang, denne sag var til behandling. Vi står overfor at skulle lovgive på et område, hvor de særligt interesserede parter — i dette tilfælde nationalbanken og de private banker — enigt er gået ind for det foreliggende lovforslag. Begge interesserede parter har loyalt bøjet sig udfra en fælles vurdering, og det skulle glæde mig, om man her i tinget kunne vise en tilsvarende samarbejdsvilje.

Der er ytret bekymring for den magtkoncentration, som § 11, stk. 4, skulle indeholde; jeg synes ikke, det er helt rimeligt. Det, der er tale om, er jo, at man skal prøve at koordinere bankernes, nationalbankens og hele landets økonomiske politik, og jeg har forstået, at de ærede medlemmer af folketinget er yderst interesseret i, at en sådan koordination finder sted på en så effektiv måde som muligt.

Henry Christensen: Den højtærede handelsminister henviser til, hvad man har udtalt fra de forskellige bankorganisationers side; men det kan nu engang ikke være anderledes, end at det høje ting må underkaste de foreliggende lovforslag sin selvstændige vurdering; det skal nu engang ikke være organisationerne indenfor de forskellige områder, der skal være de egentlige lovgivende myndigheder. Det er klart, at vi naturligvis vil søge al den vejledning,

vi mener at kunne finde i de udtalelser, som sagkyndige fremsætter, men vi må forbeholde os at foretage den endelige vurdering udfra samfundsmæssige betragtninger og finde frem til de hensyn, der kan være at tage udover dem, der vedrører de enkelte organisationer.

Vedrørende § 11, stk. 4, vil jeg gerne sige, at der er endnu een faktor, vi må tage hensyn til ved koordinering af landets økonomi; den glemte den højtærede minister; det er hensynet til den opfattelse, der eventuelt ville kunne give sig udtryk i folketinget. Det er jo ikke alene de andre faktorer, der skal være afgørende, men forholdet er det, at skulle vi komme i en situation, hvor der kunne være grund til at vedtage særlige bindingsregler overfor bankerne for at begrænse pengemængden i landet, så har ministeren den mulighed på den konkrete baggrund at gå til folketinget med et lovforslag herom. Ifølge de her foreslåede bestemmelser er det alligevel ikke noget, der kan ske i hast, idet der er en frist på mindst en måned. Der er altså mulighed for at gå til folketinget og lade tinget tage selvstændig stilling til den foreliggende situation. Derfor er der efter min opfattelse ingen saglig begrundelse for at ville koncentrere magten på dette område, ganske vist i samråd med nationalbanken, hos den højtærede minister. Dertil kommer, hvad jeg påny må understrege, at den høje regerings hidtidige pengepolitik har været ført på en sådan måde, at vi med vor indstilling og bedømmelse heraf ikke kan nære en så kvalificeret tillid til regeringen, at vi vil give den bemyndigelser på disse områder.

Weikop: Det ærede medlem hr. Søren Olesen var ikke enig med mig i, at banker og sparekasser skulle være ligestillede. Jeg har hidtil forstået retsforbundet på den måde, at man ikke skulle have restriktioner, hvis man kunne undgå dem. Jeg må egentlig mene, at bankerne udmærket godt selv kan finde ud af, hvornår de skal låne til erhvervslivet, og hvornår de skal låne til